

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/90/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115221674
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:3115221674.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu v spore žalobcu W. D., N.. X.X.XXXX, A. S. X, Š., proti žalovanému KATER, s.r.o., so sídlom Lipová 19, Spišská Nová Ves, IČO: 44 099 916, právne zastúpenom JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom so sídlom Štefánikovo námestie 5, Spišská Nová Ves, o zaplatenie 1 960,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 9C/240/2016-137 zo 4.mája 2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalobu zamietol (výrok I.). Vyslovil, že žalovaný má nárok voči žalobkyňi na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Vychádzal z toho, že Okresný súd Trenčín dňa 30.3.2016 vydal vo veci platobný rozkaz, ktorým žalobe vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor. V odpore namietal aktívnu legitimáciu žalobkyne v konaní. Poukázal na to, že tovar si objednala spoločnosť LIBON, s.r.o., ktorej bola žalobkyňa konateľkou. Poukázal pritom na samotnú objednávku tovaru, žiadosť o vystavenie zálohovej faktúry, zálohovú a následne aj riadnu faktúru, ako aj doklady o vykonaných úhradách. Medzi žalobkyňou a žalovaným nikdy nevznikol žiaden zmluvný vzťah. Z toho dôvodu je bez právneho významu aj odstúpenie od zmluvy, od ktorej mohla odstúpiť jedine spoločnosť LIBON, s.r.o., ak by na to boli dôvody. Dodaný tovar totiž nemal vady. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nebola v zmluvnom vzťahu so žalovaným nie je žiaden právny dôvod, aby žalovaný znášal náklady prepravy tovaru, ktoré sú neprimerane vysoké. V podanom odpore žalovaný zároveň namietal miestnu príslušnosť.

Dňa 14.7.2016 podal žalovaný trestné oznámenie z dôvodu, že žalovaná v úmysle privodiť si pre seba priaznivé rozhodnutie v súdnom spore predložila súdu dôkaz - faktúru č. XXXXXXXX zo dňa 26.8.2014 znejúcu na jej meno, ktorý je falšovaný, pretože žalovaný takúto faktúru nikdy nevystavil. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, odbor kriminálnej polície pod ČVS: ORP-719/2-VYS-TN-2016 zo dňa 13.9.2016 bolo uvedené trestné oznámenie odmietnuté, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej

činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitímovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitímovaný) (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011 č.k. III. ÚS 517/2011-9). Z uvedenej definície vecnej legitímácie je zrejmé, že stranou sporu môže byť ktorákoľvek fyzická, či právnická osoba, ktorá podá žalobu resp. voči ktorej je žaloba podaná. Uvedené však neznamená, že táto strana sporu je aj v konaní vecne legitímovaná, t.j. že je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia resp. hmotnoprávnej povinnosti. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je pritom rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Súd ďalej dodáva, že žalobkyňa neuviedla kedy konkrétne a s kým bola zmena kupujúceho dojednaná. Vzhľadom na vyššie uvedené k takejto zmene nemohlo dôjsť pred vystavením konečnej faktúry zo strany žalovaného. Tovar bol zo strany žalovaného dodaný dňa 27.8.2014, kedy už zmena by bola bezpredmetná. V uvedený deň došlo aj k úhrade uvádzanej faktúry zo strany žalobkyne. Okrem toho zo strany žalobkyne nebol súdu predložený originál faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 26.8.2014, v ktorej má byť uvedená ako odberateľ ako fyzická osoba, hoci bola na to súdom vyzvaná. Bez originálu tejto faktúry totiž nebolo by možné ani vykonanie znaleckého dokazovania na preukázanie jej pravosti. Naopak zo strany žalovaného boli predložené originály faktúr nachádzajúcich sa v spise, ako aj zoznam všetkých zálohových, ako aj konečných faktúr za rok 2014.

Žalobkyňa poukázala v jej vyjadreniach na to, že už len faktúra vystavená na fyzickú osobu a jej uhradenie fyzickou osobou sú dostatočným dôkazom o spotrebiteľskom spore. K uvedenému súd uvádza, že faktúra je účtovný a daňový doklad. Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník pojem faktúry nepoznajú. Okrem toho vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sú tu pochybnosti o ňou predloženej faktúre, ktorej originál súdu žalobkyňa nepredložila. Taktiež nie je rozhodujúce pre posúdenie charakteru vzťahu z akých finančných prostriedkov bola kúpna cena uhradená. Predmetom tohto konania nebolo preukazovanie vzťahu medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou LIBON, s.r.o., ktorej bola jedinou spoločníčkou a konateľkou. Rozhodujúcim pre posúdenie záväzkového vzťahu je objednanie tovaru, dohoda základných náležitostí zmluvy a dodanie tovaru.

Na záver súd už len dodáva, že označenie tovaru v ňou predloženej faktúre ako kancelárskeho nábytku, ako aj jej požiadavka takto označiť dodaný tovar, svedčí o tom, že sa nejedná o spotrebiteľský vzťah a to z dôvodu, že kancelársky nábytok sa využíva v nebytových priestoroch, nie pre súkromné účely fyzických osôb.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd má za to, že z dokazovania nepochybne vyplýva, že žalobkyňa nie je v tomto konaní aktívne vecne legitímovaná a z tohto dôvodu súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa citovaného ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovaný mal v konaní úspech, preto mu bola priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu. V konaní súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobca žiadal v podanom odvolaní napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Skutočnosť, že vo svojom daňovom účtovníctve vedie žalovaný spoločnosť LIBON, s.r.o. nič nezakladá, nakoľko ide len o evidenčný charakter a Žalovanému v zásade nezáleží na tom akú osobu eviduje. Dôkaz, dodací list, ktorý je podstatný pre tento spor však žalovaný nepredložil. Z neho jasne vyplýva, kam bol nábytok dodaný (adresa prechodného pobytu žalobcu), kým bol podpísaný (treťou osobou) a na koho bol dodaný (fyzická osoba). Žalobca by tento dôkaz predložil rád sám, no žalovaný mu nikdy neposkytol jeho kópiu.

V bode 31 rozsudku súd poukazuje na mail zo dňa 26.08.2014, v ktorom sa doslovne uvádza, že žalobca žiada o prerobenie faktúry na základe dohody a úhrady zálohy za kancelársky nábytok bez špecifikácie. Súd uvedené vyhodnotil ako dôkaz proti žalobcovi, avšak realita je úplne opačná. Práve v telefonickom rozhovore medzi žalobcom a žalovaným došlo k zmene nielen objednávateľ a z právnickej osoby na fyzickú osobu, ale aj zmeny názvu objednávky na kancelársky nábytok, no na žiadosť žalovaného. Žalobca v danej chvíli považoval za korektné, že vyjde v ústrety voči žalovanému, nakoľko tento pristúpil na to, že vyjde v ústrety voči žalobcovi v zmene osoby objednávateľa, hoci sám nepoznal úmysel žalovaného. Dnes už žalobca prezumuje, že žalovaný ako skúsený dodávateľ uvedené prezieravo

požadoval pre prípad obdobnej situácie, aká nastala, kedy by sa mohol v sporovom konaní domáhať podnikateľského štatútu žalobcu.

Súd teda aspoň v časti správne vyhodnotil, že by bolo nelogické, aby na jednej strane žalobca požadoval zmenu osoby objednávateľa, a na druhej strane požadoval premenovanie tovaru na kancelársky nábytok.

Žalobca nemal dôvod poukázať na zmenu osoby objednávateľa v predmetnom maily, nakoľko sa takto dohodli po telefonickom rozhovore a v maily žalobca zmenu dohodnutú v telefonáte žalovanému pripomenul. Skutočnosť týchto tvrdení je možné preukázať práve za pomoci nevykonaného dôkazu kontrolného výkazu DPH, pretože ak by mal žalobca naozaj záujem na prerobenie faktúry na kancelársky nábytok z dôvodu odpočtu DPH, tak by to bolo predsa uvedené aj v nákladoch spoločnosti LIBON, s.r.o. V prípade, ak by z vykonaného dôkazu bolo preukázané, že tovar do nákladov spoločnosti nebol započítaný, tak je zrejmé, že uvedené prerobenie faktúry by znamenalo požiadavku Žalovaného a tým aj jeho zavádzanie v celom konaní.

Taktiež si Žalobca dovoľuje poukázať na skutočnosť, že LIBON, s.r.o. bola pláťiteľom DPH.

Práve uvedená účtovná evidencia (alebo kontrolný výkaz DPH) má významnú funkciu dôkazného prostriedku, ktorý umožňuje ustáliť, či bol tovar obstaraný a používaný na účel podnikania. Podľa Veľkého komentára Občianskeho zákonníka vydaného vydavateľstvom C.H. Beck z roku 2015 je odporúčané, že v prípade dôkaznej núdze by mal súd vychádzať práve z predloženej účtovnej evidencie osoby, ktorá sa popri podnikaní, dovoľáva spotrebiteľského štatútu, t.j. v tomto prípade žalobca. Zároveň preukázanie neexistencie vedenia faktúry y účtovníctve žalobca považuje za významný dôkaz o existencii faktúry vystavenej na fyzickú osobu, a tiež o klamlivých a zavádzajúcich výrokoch zo strany žalovaného, ktoré svoje mylné predpoklady a domnienky prezentuje ako fakty.

V bode 32 súd uviedol, že žalobca neuviedol kedy konkrétne a s kým bola zmena kupujúceho dojednaná. Poukazujeme na podanie zo dňa 17.09.2016 označeného ako „Vyjadrenie na výzvu súdu zo dňa 24.08.2016“, konkrétne čl. III v ktorom žalobca uviedol, že telefonicky kontaktoval dňa 26.08.2016 žalovaného, pričom pod žalovaným sa pochopiteľne myslí štatutárny orgán žalovaného a vzhľadom na skutočnosť, že p. J. Z. K. je jediným štatutárnym orgánom, a zároveň spoločníkom spoločnosti, tak pochopiteľne, Žalobca kontaktoval jeho.

K bodu 34 žalobca uvádza, že je nepochybné, že ide o záväzkový vzťah medzi žalovaným a spoločnosťou LIBON, s.r.o. Domnievame sa však, že uvedené práve pochybné je, nakoľko súd tiež nebral do úvahy ani skutočnosť, že tovar bol prebratý inou osobou ako je žalobca. Nie je pravdou, že žalobca prebral tovar osobne. Z tohto dôvodu žiadal žalobca vo svojom predošlom podaní zo dňa 17.09.2016, aby žalovaný predložil originál dodacieho listu, čo však, znova, súd nebral do úvahy a dôkaz nevykonal a pravdepodobne ani nevyžiadal. Vo svojom vyjadrení na reklamáciu zo dňa 08.09.2014 sa sám p. K. vyjadril nasledovne: „Nábytok som Vám osobne doviezol a pomohol vyniesť Vášmu priateľovi na 3. poschodie.“

K bodu 35 si dovoľujeme uviesť, že zdôvodnenie, že kancelársky nábytok sa nevyužíva na súkromné účely, ale výhrade v nebytových priestoroch je absurdné. Po prezretí viacerých webových stránok je možné skonštatovať, že nábytok je bežne označený ako kancelársky, hoci jeho praktické využitie a účel možno dosiahnuť aj v bytových priestoroch. Stále však pripomínáme, že zmena v podobe označenia tovaru na kancelársky nábytok je na základe požiadavky žalovaného v telefonickom rozhovore, kde zároveň došlo na žiadosť žalobcu aj k zmene osoby objednávateľa.

Súd však zmenu objednávateľa absolútne neberie do úvahy, čo je možno spozorovať najmä v bode 29., kde popisuje všetky skutočnosti pred zmenou v osobe objednávateľa v rámci telefonického rozhovoru, no zároveň vynecháva všetky skutočnosti po telefonickom rozhovore, a to, že od tohto momentu žalobca už ani raz nekonal ako právnická osoba a ani raz nebola uvedená právnická osoba spomenutá, a to ani žalovaným (okrem chybné vystavenej faktúry, na čo žalobca reagoval), čo považujeme taktiež za nepriamy dôkaz pravdivosti tvrdení žalobcu.

Súd v bode 33 rozsudku uviedol, že pre posúdenie vzťahu nie je rozhodujúce z akých finančných prostriedkov bola kúpna cena uhradená. Žalobca toto nepovažuje za pravdivé, nakoľko v zmysle Občianskeho zákonníka platí, že spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Legislatívne vyjadrenie plnenia zmluvy zahŕňa všetky relevantné štádia existencie záväzku subsumujúce akýkoľvek výkon práv alebo plnenie povinností vrátane zmien záväzku až po jeho zánik.

Pokiaľ ide o to, či koná alebo nekoná žaloba v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej spoločnosti, tak opakovane tvrdíme, že uvedený objednaný tovar nemal byť nikdy použitý na podnikateľské účely. Pokiaľ žalovaný sa snaží tvrdiť niečo iné, tak poukazujeme na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2010 sp.zn. 10CoE 70/2010, v ktorom krajský súd správne poukázal na dôkaznú

povinnosť dodávateľa, ktorý formálne vyznačil podnikateľský štatút spotrebiteľa, avšak v ďalšom konaní nepreukázal, že by účel kontrahovania spotrebiteľa bol v rámci výkonu jeho a predmetu jeho podnikateľskej alebo obchodnej činnosti.

Z uvedeného máme za to, že je významne relevantné, z akých finančných prostriedkov bol tovar uhradený.

3. Vo vyjadrení k odvolaniu na č.l. 170-172 žalovaný uviedol nasledovné:

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že súd si riadne nevyžiadal kontrolný výkaz DPH za r. 2014 a 2015 spoločnosti LIBON, s.r.o. uvádzame, že súd podľa nás vykonal dostatočné dokazovanie v tomto smere tak, ako ho navrhla žalobkyňa. Skutočnosť, že v konaní nebolo možné predložiť účtovníctvo spoločnosti LIBON, s.r.o. je potrebné pripočítať výlučne na ťarchu žalobkyne, ktorá bola spoločníčkou a konateľkou tejto spoločnosti. Žalobkyňa teda nič nebránilo v tom, aby si pri zlúčení spoločnosti LIBON, s.r.o. so spoločnosťou RELCO, s.r.o. zabezpečila archiváciu účtovných dokumentov. Pokiaľ tak žalobkyňa neurobila, je potrebné túto skutočnosť pripočítať výlučne na jej ťarchu.

Zo strany žalovaného pritom boli súdu riadne predložené jeho účtovné doklady, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobca fakturoval vždy len spoločnosti LIBON, s.r.o. nikdy nie žalobkyne ako fyzickej osobe. Medzi stranami pritom nebolo sporné nie len vystavenie zálohovej faktúry na spoločnosť LIBON, s.r.o., ale následne, s ohľadom na ďalšie vyjadrenia žalobkyne v konaní, žalobkyňa sama potvrdila, že bola vystavená a doručená aj končená faktúra na spoločnosť LIBON, s.r.o.

Konkrétne vo svojom písomnom podaní, označenom ako „Vyjadrenie k podanému odporu“ žalobkyňa uviedla, cit.: „Žalovaný vo svojom odpore uvádza pravdivé, nie však úplné informácie..... Vo svojom odpore uvádza žalovaný riadnu faktúru, ktorá bola síce vystavená na LIBON, s.r.o. no predtým, ako sa telefonicky so žalobkyňou dohodli na fakturácii na žalobkyňu ako na fyzickú osobu“.

Podobne žalobkyňa vo svojom podaní, označenom ako „Vyjadrenie na výzvu súdu zo dňa 24.08.2016“ v čl. III uviedla, cit.: „Žalobca telefonicky kontaktoval dňa 26.08.2014 žalovaného, kde podľa vyššie uvedeného upozornil žalovaného na chybu v subjekte faktúry, nakoľko tá naozaj bola pôvodne vystavená na právnickú osobu“.

Žalobkyňa teda nerozporuje vystavenie končenej faktúry na spoločnosť LIBON, s.r.o. a ani jej doručenie, a rovnako tak ani vystavenie zálohovej faktúry na túto spoločnosť. Pokiaľ teda spoločnosť LIBON, s.r.o. obdržala končenú faktúru, bolo povinnosťou spoločnosti LIBON, s.r.o. konečnú faktúru riadne zaúčtovať. Žalobkyňa predsa pripúšťa, že túto faktúru mala spoločnosť obdržať ešte pred údajnou dohodou o zmene v subjekte faktúry, teda nie je dôvod, aby táto faktúra nebola riadne zaúčtovaná.

Žalobkyňa pritom netvrdí, že by končená faktúra (t.j. faktúra č. XXXXXXXXX) vystavená na spoločnosť LIBON, s.r.o. bola niekedy dobropisovaná zo strany žalovaného, stornovaná či iným spôsobom odúčtovaná. alebo že by spoločnosť LIBON, s.r.o. takúto faktúru neuznala alebo ju vrátila, a teda takáto faktúra sa musí resp. by sa správne mala nachádzať v účtovníctve spoločnosti LIBON, s.r.o.. Navyše, ak žalovaný túto faktúru riadne vedie vo svojom účtovníctve.

Nemožno opomenúť, že aj zálohová faktúra bola vystavená na spoločnosť LIBON, s.r.o., pričom žalobkyňa taktiež netvrdí, že by táto zálohová faktúra bola niekedy stornovaná.

Výkaz DPH by teda nepreukazoval existenciu alebo neexistenciu faktúry vystavenej na spoločnosť LIBON, s.r.o., kedy táto skutočnosť ani nie je sporná a žalobkyňa doručenie faktúry potvrdila. Zaúčtovať faktúru č. XXXXXXXXX. znejúcu na spoločnosť LIBON, s.r.o. a uviesť ju v kontrolnom výkaze DPH bolo povinnosťou spoločnosti LIBON, s.r.o., nakoľko sama žalobkyňa potvrdila doručenie tejto faktúry spoločnosti LIBON, s.r.o.. Údaje z kontrolného výkazu DPH by teda ani nepreukazovali existenciu dohody o zmene v subjekte faktúry, ale nanajvýš by preukázali, že si spoločnosť LIBON, s.r.o. neplnila riadne svoje účtovné a daňové povinnosti.

Vzhľadom k tomu preto považujeme za nevhodné vykonať ďalšie dokazovanie tak, ako to žiada žalobkyňa od odvolacieho súdu. Navyše, súd v tomto smere vykonal dostatočné dokazovanie.

Naopak, nie je zrejmé, prečo žalobkyňa v konaní nepredložila originál faktúry č. XXXXXXXXX. znejúcej na meno P. R., hoci na to bola súdom vyzvaná. Žalobkyňa pritom v priebehu konania tvrdila, že táto faktúra je jediným dôkazom o zmene zo spoločnosti LIBON, s.r.o. na ňu ako na fyzickú osobu. Podľa nás žalobkyňa originál faktúry predložiť nemohla z dôvodu, že tento neexistuje (žalovaný faktúru na meno P. R.Á. nevystavoval), išlo len o svojoľnú úpravu pôvodnej faktúry (znejúcej na spoločnosť LIBON, s.r.o.). Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na uznesenie OR PZ v Trenčíne ČVS: ORP-719/2-VYS-TN-2016 podotýkame, že proti tomuto uzneseniu podal žalovaný sťažnosť, pričom zo záverov rozhodnutia prokurátora o podanej sťažnosti jednoznačne vyplýva, že pravosť faktúry by sa mala zisťovať v civilnom konaní 9C/240/2016 s tým, že v prípade ak by sa preukázalo, že faktúra je sfaľovaná, môžu orgány

činné v trestnom konaní konať ďalej. Bola to práve žalobkyňa, kto nepredložil originál faktúry č. XXXXXXXXX, znejúcej na jej meno, v dôsledku čoho nemohlo byť ani vykonané znalecké dokazovanie. Sme toho názoru, že žalobkyňa práve z obavy z možného trestnoprávneho postihu už súdu nepredkladala listinný dôkaz, o ktorom by tvrdila, že je originálom faktúry č. XXXXXXXXX, znejúcej na meno P. R..

Napokon, k námietke žalobkyne o nepredložení originálu dodacieho listu uvádzame, že originál dodacieho listu žalovaný predložil súdu na pojednávaní dňa 04.05.2017, čo sa uvádza v zápisnici z pojednávania. V tejto časti preto nerozumieme námietkam žalobkyne. Javí sa, že žalobkyňa nepristupuje s dostatočnou vážnosťou a zodpovednosťou k svojim právam a povinnostiam, inak by nemohla namietat skutočnosti, ktoré jej musia byť zrejmé z obsahu súdneho spisu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhuje napadaný rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Uznesením č.k. 5Co/90/2018-208 z 23.mája 2018 odvolací súd rozhodol podľa § 80 ods.1, 2 CSP, že koná ďalej s W. D.P., A. S. X, Š. v odvolacom konaní, lebo nový žalobca sa rozhodol, že vstúpi do konania a prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu a predtým zmluvou o postúpení pohľadávky z 5.4.2018 bola jemu postúpená predmetná pohľadávka voči žalovanému.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP a zistil, že sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP) rozsudku, a preto ho potvrdil ako vecne správny.

6. Žalovanými uplatnený odvolací dôvod § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. zodpovedá § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.) spočíva v tom, že vady konania postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takeého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods. 2 CSP) ale aj (v čase rozhodovania súdu § 100 ods. 1 O. s. p. (teraz § 171 ods. 1 CSP) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods. 1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods. 2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 205a ods. 1 písm. b) O. s. p.]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP (predtým O. s. p.), napr. osoba, ktorá mala byť vylúčená ako svedok, bola vylúčená ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p. Procesným postupom alebo aj rozhodnutím súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu CSP.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 úst. zák. 460/1992 Zb. (ďalej len Ústava SR) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

9. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa čl. 6 ods. 1, 2 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Súd zohľadňuje špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho postavenia.

11. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že právo na spravodlivý proces je bezprostredne spojené s ústavným právom zakotveným v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a tak ako citované ústavné práva ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (viď Uznesenie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 4/1994 z 19.1.1994, I. ÚS 50/04). Tieto ústavné práva sa premietajú aj v čl. 6 ods. 1, 2 CSP, ktorým sa zakotvuje princíp rovnosti, ktorý garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní. Pod rovnakým postavením treba rozumieť také procesné práva účastníkov, ktoré zabezpečia spravodlivý súdny proces.

12. Pod spravodlivým súdnym procesom treba rozumieť povinnosť súdu zabezpečiť rovnosť zbraní, t.j. možnosť uplatnenia práv, teda možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, zúčastniť sa na procesných úkonoch, možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu a pod.

13. K naplneniu tohto odvolacieho dôvodu dôjde, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K neprávym procesným postupom možno zaradiť aj taký procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu CSP ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

14. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Odvolací súd súhlasí s názorom, že pri objednanom tovare treba zisťovať, kde bol prevzatý tovar, záväzkový vzťah vznikol medzi spol. LIBON, s.r.o. a žalovaným a keďže tovar bol podľa dodacieho listu prevzatý na adrese Nitra, Hollého 7, právnou predchodkyňou žalobcu, tieto údaje sedia aj na objednávke tovaru, ktorej je ako adresa dodania tovaru uvedená žalobkyňa a tá istá adresa, zmluvný vzťah vznikol medzi stranami sporu a nie je možné konštatovať, že by na reklamáciu tovaru žalovaný reagoval listom adresovaným priamo fyzickej osobe, ona bola totiž v tom čase jediná oprávnená konať za spol. LIBON, s.r.o., pričom sa jednalo o reakciu na jej odstúpenie od zmluvy. Napokon označenie tovaru v ňou predloženej faktúre (rozumej právnej predchodkyňi) ako kancelárskeho nábytku ako aj jej požiadavka takto označiť dodaný tovar svedčia skôr o tom, že sa nejedná o spotrebiteľský vzťah a to preto, že kancelársky nábytok sa využíva v nebytových priestoroch, ktoré nie sú určené pre súkromné účely fyzických osôb.

16. Samozrejme žalobkyňa neuviedla kedy konkrétne by mala nastať zmena kupujúceho, tovar bol zo strany žalovaného dodaný 27. augusta 2014 a v tento deň došlo aj k úhrade uvádzanej faktúry zo strany žalobkyne, žalobkyňa ani nedoručila súdu originál faktúry č. XXXXXX zo dňa 26.8.2014, v ktorej by mala byť uvedená (tak ako namietala v celom konaní) ako odberateľ - fyzická osoba. Bez originálu tejto faktúry

totiž nebolo by možné ani vykonať znalecké dokazovanie na preukázanie jej pravosti (trestné stíhanie voči nej sa nezačalo vo veci).

17. Odvolacie námietky sú neopodstatnené lebo napríklad aj v deň vystavenia konečnej faktúry č. XXXXXX, potom čo žalobkyni mailom bola žalovaným zaslaná faktúra, požiadala o jej prepracovanie na kancelársky nábytok, jednoznačne z toho vyplýva, že vo faktúre ktorá jej bola žalovaným zaslaná predtým, než požiadala o jej prepracovanie, bol fakturovaný tovar označený ako nábytok (vitrína, stolík pod televízor a podobne) a až následne na základe mailu bola faktúra prepracovaná a tovar v nej bol uvedený a označený ako kancelársky nábytok (žalobkyňa nikdy nepredložila v konaní faktúry, v ktorej by bol tovar označený ako vitrína a stolík pod televízor a faktúra vystavená na jej meno - fyzickej osoby).

18. Súd prvej inštancie v tomto záväzkovom vzťahu medzi spoločnosťou LIBON, s.r.o. a žalovaným správne aplikoval právne predpisy a jeho rozhodnutie je presvedčivé. Záväzkový vzťah vznikol medzi žalovaným a uvádzanou obchodnou spoločnosťou LIBON, s.r.o., čo je zrejmé z oznámenia žalobkyne zo dňa 17.7.2014, kedy o vystavenie zálohovej faktúry požiadala na spoločnosť podľa objednávky. Vzhľadom na to, že kúpnu cenu nezaplatila žalobkyňa podľa § 588 OZ, rozsudok je zákonný a správny a odvolací súd tento potvrdil podľa § 387 CSP a rozhodol o trovách konania v odvolacom konaní podľa § 396 CSP, zásady úspechu vo veci.

19. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.